DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 20 czerwca 1939 r.

Nr 16

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

KOMUNIKATY MINISTERSTWA SKARBU:

OGŁOSZENIA.

360

KONWENCJA

między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Finlandzką, dotycząca eksploatacji linii regularnej komunikacji powietrznej, podpisana Helsinkach dnia 29 lipca 1938 r.

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

MY, IGNACY MOŚCICKI,

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

wszem wobec i każdemu z osobna, komu o tym wiedzieć należy, wiadomym czynimy:

Dnia dwudziestego dziewiątego lipca tysiąc dziewięćset trzydziestego osmego roku podpisana została w Helsinkach między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Finlandzkiej konwencja dotycząca eksploatacji linii regularnej komunikacji powietrznej, o następującym brzmieniu dosłownym:

Przekład.

KONWENCJA

między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Finlandzką, dotycząca eksploatacji linii regularnej komunikacji powietrznej.

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

i

PREZYDENT REPUBLIKI FINLANDZKIEJ,

ożywieni jednakowym pragnieniem uregulowania, ułatwienia i popierania rozwoju komunikacji powietrznych w obu Krajach, na podstawie Konwencji urządzającej żeglugę powietrzną z dnia 13 października 1919 r., postanowili zawrzeć w tym celu Konwencję i mianowali swymi odnośnymi Pełnomocnikami:

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej:

P. Henryka SOKOLNICKIEGO, Posła Nadzwyczajnego i Ministra Pełnomocnego Polski w Helsinkach,

Prezydent Republiki Finlandzkiej:

P. A. K. CAJANDER'A, Prezydenta Rady Ministrów, Ministra Spraw Zagranicznych a. i. Finlandii,

którzy, po wymianie swych pełnomocnictw uznanych za dobre i sporządzone w należytej formie, zgodzili się na następujące postanowienia:

Art. 1.

Rząd Rzeczypospolitej Polskiej udzieli fińskiemu przedsiębiorstwu żeglugi powietrznej, wyznaczonemu przez Rząd Republiki Finlandzkiej zezwolenia niezbędnego dla eksploatacji na terytorium polskim linii komunikacji powietrznej: Helsinki — Warszawa i z powrotem.

Rząd Republiki Finlandzkiej udzieli polskiemu przedsiębiorstwu żeglugi powietrznej, wyznaczonemu przez Rząd Rzeczypospolitej Polskiej zezwolenia niezbędnego dla eksploatacji na terytorium finlandzkim linii komunikacji powietrznej: Warszawa — Helsinki i z powrotem.

Każda Umawiająca się Strona będzie miała prawo wyznaczenia dla przedsiębiorstwa swego Kraju, poza terytorium drugiej Umawiającej się Strony, szlaku i miejsc lądowań danej linii.

Wyżej wymienione linie będą eksploatowane przez oba przedsiębiorstwa na zasadzie ścisłej równości i wzajemności.

Przedsiębiorstwa, którym wyżej wymienione zezwolenia zostaną udzielone, będą mogły poza lotami regularnymi, przewidzianymi w rozkładzie, na liniach na które posiadają koncesje, dokonywać lotów dodatkowych.

Art. 2.

Zakładanie linij lotniczych, przechodzących przez terytoria obu Wysokich Umawiających się Stron, innych niż te, o których jest mowa w artykule 1 niniejszej Konwencji, będzie mogło być dokonywane w drodze układu dodatkowego pomiędzy obu Wysokimi Umawiającymi się Stronami.

Wszystkie postanowienia niniejszej Konwencji będą miały również zastosowanie i do tych nowych linij lotniczych.

Art. 3.

Uprawnienia i obowiązki wyznaczonych przedsiębiorstw lotniczych, jak i szczegółowe warunki eksploatacji linij wymienionych w art. 1 zostaną określone w koncesjach, które będą udzielone:

a) przez Ministerstwo Komunikacji Rzeczypospolitej Polskiej fińskiemu przedsiębiorstwu lotniczemu,

b) przez Ministerstwo Komunikacji i Robót Publicznych Republiki Finlandzkiej, polskiemu przedsiębiorstwu lotniczemu.

Koncesje te zostaną wydane niezwłocznie po wejściu w życie niniejszej Konwencji.

Art. 4.

Przedsiębiorstwo żeglugi powietrznej, wyznaczone przez każdą z Wysokich Umawiających się Stron, korzystać będzie na terytorium drugiej Umawiającej się Strony co najmniej z takich samych uprawnień i ułatwień, jakie przyznawane są tam najbardziej uprzywilejowanemu zagranicznemu przedsiębiorstwu żeglugi powietrznej.

Art. 5.

Obie Wysokie Umawiające się Strony poczynią, każda na swym terytorium, zarządzenia niezbędne w celu zapewnienia przedsiębiorstwom koncesjonowanym korzystania z lotnisk, jak i urządzeń bezpieczeństwa lotów i służb technicznych na szlakach linij wymienionych w artykule 1.

Art. 6.

Obie Wysokie Umawiające się Strony zobowiązują się do zapewnienia przedsiębiorstwom koncesjonowanym, w granicach obowiązujących ustaw i przepisów, ułatwień w celu przyśpieszenia dokonywania formalności celnych i administracyjnych, dotyczących przewozów powietrznych osób, bagaży, towarów i poczty.

Art. 7.

Samoloty przeznaczone do eksploatacji linij przewidzianych w artykule 1, jak i silniki wbudowane do tych samolotów, części zapasowe (łącznie z silnikami zapasowymi), wszelkie przedmioty konieczne dla urządzenia samolotów lub dla ich utrzymania będą wolne od opłat celnych i z chwilą ich wejścia na terytorium każdego z obydwóch Państw nie będą podlegały ograniczeniom, wynikającym z przepisów o ruchu towarowym i dewizowym pod warunkiem, aby wszystkie przedmioty i materiały wyżej wymienione zostały wwiezione dla użytku czasowego i zostały w ciągu jednego roku odesłane do kraju ich pochodzenia.

Ten okres eksploatacji będzie mógł być przedłużony przez właściwe władze na wniosek przedsiębiorstwa koncesjonowanego.

Wyżej wymienione przedmioty pozostaną pod kontrolą władz celnych i będą mogły być używane jedynie dla potrzeb eksploatacji linij lotniczych przewidzianych przez niniejszą Konwencję.

Przedmioty i materiały zużyte lub uszkodzone, od których w chwili wwozu nie pobrano opłat celnych winny być albo odesłane z powrotem do kraju ich pochodzenia, albo oclone, albo zniszczone pod nadzorem urzędowym.

Przy ocleniu tych przedmiotów i materiałów zastosowane będą wszelkie ułatwienia dopuszczalne przez ustawodawstwo krajowe.

Podróżni w tranzycie bezpośrednim nie będą poddawani procedurze celnej, będą jednak pozostawali pod nadzorem celnym.

Bagaże, towary i przesyłki pocztowe w tranzycie pozostawać będą pod nadzorem celnym i będą wolne od wszelkich opłat celnych. Nie będą również podlegać ograniczeniom wynikającym z przepisów o ruchu towarowym.

Książki, broszury, afisze, taryfy, katalogi i prospekty, jak i wszelkie materiały dotyczące reklamy i propagandy turystycznej, związanej z eksploatacją linii komunikacji powietrznej w chwili ich wejścia na terytorium każdej z obu Wysokich Umawiających się Stron będą wolne od wszelkich opłat celnych.

Art. 8.

W przypadku lądowania przymusowego lub wypadku samolotów przedsiębiorstw koncesjonowanych, władze miejscowe zobowiązane będą do udzielenia im, za zwrotem rzeczywistych kosztów, takiej samej pomocy jaka jest udzielana samolotom krajowym.

Władze te zobowiązane będą w szczególności do przyznania w tych przypadkach przedsiębiorstwom zainteresowanym wszelkich możliwych ułatwień, aby pasażerowie, towary i poczta skierowani być mogli jak najszybciej do miejsca ich przeznaczenia.

Art. 9.

Przedsiębiorstwa koncesjonowane zobowiązane będą:

a) do przestrzegania postanowień Konwencji, urządzającej żeglugę powietrzną z dnia 13 października 1919 r.;

b) do stosowania się do ustaw i przepisów obowiązujących na odnośnych terytoriach obu Wysokich Umawiających się Stron;

c) do podawania do wiadomości, na czternaście dni przed rozpoczęciem okresu eksploatacyjnego, właściwym władzom drugiej Umawiającej się Strony imiennej listy personelu latającego, typów i znaków rejestracyjnych samolotów obsługujących linie wymienione w artykule 1, jak i taryf, rozkładów i ogólnych warunków przewozu;

d) do zatrudniania na terytorium drugiej Umawiającej się Strony jedynie obywateli polskich lub fińskich. Zatrudnianie obywateli państw trzecich dopuszczalne będzie jedynie wyjątkowo, za uprzednim zezwoleniem udzielonym przedsiębiorstwu zainteresowanemu przez właściwą władzę drugiej Umawiającej się Strony.

Art. 10.

Przedsiębiorstwa koncesjonowane zobowiązane będą do przewożenia poczty na warunkach określonych przez umowy, jakie zawarte zostaną pomiędzy tymi przedsiębiorstwami a władzami pocztowymi obu Krajów.

Art. 11.

Każda z Wysokich Umawiających się Stron rezerwuje sobie prawo wyznaczenia w każdej chwili, w zastępstwie przedsiębiorstwa wyznaczonego uprzednio, innego krajowego przedsiębiorstwa żeglugi powietrznej. W tym przypadku koncesja udzielona traci swą ważność a nowa koncesja analogiczna zostanie niezwłocznie wydana nowemu przedsiębiorstwu. Przedsiębiorstwo odwołane przez swój Rząd nie będzie miało z tego tytułu prawa żądania od drugiej Umawiającej się Strony żadnego odszkodowania.

Przedsiębiorstwa koncesjonowane nie będą mogły odstępować innym przedsiębiorstwom ani w całości, ani częściowo wymienionych koncesyj.

Art. 12.

W przypadku wykroczenia przeciw postanowieniom niniejszej Konwencji, przeciw przepisom bezpieczeństwa lub publicznoprawnym, przeciw przepisom celnym, dewizowym lub podatkowym, każda z obu Umawiających się Stron będzie mogła żądać odwołania winnych pracowników. W przypadku powtórzenia się wykroczeń, lub wykroczenia poważnego będzie mogła zażądać odwołania samego przedsiębiorstwa.

Art. 13.

W przypadku gdyby jedna z Wysokich Umawiających się Stron przestała należeć do Konwencji, urządzającej żeglugę powietrzną z dnia 13 października 1919 r., obecna Konwencja pozostanie w mocy, ale będzie mogła być poddana rewizji.

Art. 14.

Spory dotyczące stosowania niniejszej Konwencji, które nie mogłyby być rozstrzygnięte ugodowo w drodze rozmów bezpośrednich między kompetentnymi władzami, poddane zostaną do rozstrzygnięcia procedurze przewidzianej przez Konwencję Koncyliacyjną i Arbitrażową pomiędzy Polską, Estonią, Finlandią i Łotwą, podpisaną w Helsinkach dnia 17 stycznia 1925 r.

Art. 15.

Niniejsza Konwencja zostanie ratyfikowana i dokumenty ratyfikacyjne zostaną wymienione w Warszawie w jak najkrótszym czasie.

Wejdzie ona w życie trzydziestego dnia po wymianie dokumentów ratyfikacyjnych i pozostanie w mocy do dnia 31 grudnia 1948 r. Będzie mogła być poddana rewizji, począwszy od dnia 31 grudnia 1943 r., na żądanie jednej z Wysokich Umawiających się Stron. Po upływie pierwszego okresu jej ważności Konwencja będzie odnawiana milcząco na okresy pięcioletnie, jeżeli wypowiedzenie jej nie zostanie notyfikowane przez jedną z Umawiających się Stron drugiej, najpóźniej na dwa lata przed wygaśnięciem bieżącego okresu.

Sporządzono w Helsinkach w dwóch egzemplarzach w języku francuskim, dnia 29 lipca 1938 r.

Na dowód czego Pełnomocnicy podpisali niniejszą Konwencję i wycisnęli na niej swe pieczęcie.

L. S. *Henryk Sokolnicki* L. S. *A. K. Cajander*

Zaznajomiwszy się z powyższą konwencją uznaliśmy ją i uznajemy za słuszną zarówno w całości jak i w każdym z postanowień w niej zawartych; oświadczamy, że jest przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona i przyrzekamy, że będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydaliśmy Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej.

W Warszawie, dnia 18 lutego 1939 r.

(—) *I. Mościcki*

L. S.

Prezes Rady Ministrów:
(—) *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 10 czerwca 1939 r. Nr 51, poz. 324).

361

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 3 czerwca 1939 r.

w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych konwencji między Polską a Finlandią o eksploatacji linii regularnej komunikacji powietrznej z dnia 29 lipca 1938 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. 15 konwencji między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Finlandzką o eksploatacji linii regularnej komunikacji powietrznej, podpisanej w Helsinkach dnia 29 lipca 1938 r. dokumenty ratyfikacyjne powyższej konwencji wymienione zostały w Warszawie dnia 4 maja 1939 r.

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 10 czerwca 1939 r. Nr 51, poz. 325).

362

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 26 maja 1939 r.

o wymianie not, dotyczących zatwierdzenia układu między Rzecząpospolitą Polską a Wolnym Miastem Gdańskiem celem uchylenia dwukrotnego opodatkowania w zakresie opłat stemplowych od weksli (podatku wekslowego), podpisanego w Warszawie dnia 8 lutego 1938 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że w wykonaniu art. 5 układu między Rzecząpospolitą Polską a Wolnym Miastem Gdańskiem celem uchylenia dwukrotnego opodatkowania w zakresie opłat stemplowych od weksli (podatku wekslowego), podpisanego w Warszawie dnia 8 lutego 1938 r. i zatwierdzonego ustawą z dnia 23 lutego 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 97), wymiana not, dotyczących zatwierdzenia powyższego układu, nastąpiła w Gdańsku w dniu 10 maja 1939 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 10 czerwca 1939 r. Nr 51, poz. 326).

363

UKŁAD

między Rzecząpospolitą Polską a Wolnym Miastem Gdańskiem celem uchylenia dwukrotnego opodatkowania w zakresie opłat stemplowych od weksli (podatku wekslowego).

RZECZPOSPOLITA POLSKA

i

WOLNE MIASTO GDAŃSK

celem zapobieżenia dwukrotnemu opodatkowaniu w zakresie opłat stemplowych od weksli (podatku wekslowego), postanowiły zawrzeć co do tego układ i zamianowały w tym celu swymi pełnomocnikami:

Rzeczpospolita Polska:

Pana dr Achillesa ROSENKRANZA, Naczelnika Wydziału w Ministerstwie Skarbu,

Pana dr Józefa WEYERSA, Radcę Komisariatu Generalnego R. P. w Gdańsku,

Wolne Miasto Gdańsk:

Pana Fritza LADEMANNA, Radcę Stanu,

Pana Kurta GERLACHA, starszego radcę regencyjnego,

którzy po wzajemnej wymianie swych pełnomocnictw oraz po stwierdzeniu, iż są tak co do treści jak i formy odpowiednie, umówili zgodnie, co następuje:

Art. 1.

Przy wekslach, podlegających opłacie stemplowej od weksli (podatkowi wekslowemu) na obszarze jednej ze Stron, zalicza się na poczet tej opłaty stemplowej (podatku wekslowego) uiszczoną na obszarze drugiej Strony opłatę stemplową od weksli (podatek wekslowy).

Art. 2.

Przy zaliczaniu w myśl art. 1 nie wchodzą w rachubę dodatki uiszczone na podstawie specjalnych przepisów i należności pobrane z powodu wykroczenia przeciw obowiązującym przepisom.

Art. 3.

Przy zastosowaniu powyższych postanowień oblicza się 100 zł na 100 gld. gd.

Art. 4.

Najwyższe władze skarbowe obu Stron umawiających się porozumią się wzajemnie co do zastosowania środków i wydania zarządzeń, odpowiadających intencji niniejszego układu, a potrzebnych do jego wykonania, zwłaszcza w wypadkach w układzie tym wyraźnie nie przewidzianych.

To samo dotyczy wypadku, gdy z uwagi na zmiany w przepisach podatkowych jednej z umawiających się Stron okaże się potrzeba uzupełnienia układu.

Art. 5.

Układ niniejszy wchodzi w życie 16 dnia po wymianie not, stwierdzających, że obie Strony układ ten zatwierdziły, i ma zastosowanie do weksli wystawionych po tym dniu.

Układ niniejszy będzie obowiązywał do czasu dopóki jedna ze Stron nie wymówi go najpóźniej na sześć miesięcy przed upływem roku kalendarzowego. W razie wymówienia w terminie traci układ ważność z upływem roku kalendarzowego, w którym nastąpiło wymówienie, mianowicie we wszystkich przypadkach, w których wystawienie wekslu nastąpiło po upływie tegoż roku kalendarzowego.

Układ został sporządzony w dwóch równobrzmiących oryginałach, mianowicie każdy w języku polskim i niemieckim; obydwa teksty są autentyczne.

Na dowód czego podpisali wymienieni wyżej pełnomocnicy ten układ.

Sporządzono w Warszawie dnia 8 lutego 1938 r.

Dr Achilles Rosenkranz
Józef Weyers

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 10 czerwca 1939 r. Nr 51, poz. 327).

364

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW: SPRAW WEWNĘTRZNYCH I SKARBU

z dnia 19 maja 1939 r.

w sprawie zwolnienia Stowarzyszenia Wyższej Użyteczności „Towarzystwo Popierania Budowy Publicznych Szkół Powszechnych" od podatku od lokali.

Na podstawie art. 49 prawa o stowarzyszeniach z dnia 27 października 1932 roku (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 808) Stowarzyszenie Wyższej Użyteczności „Towarzystwo Popierania Budowy Publicznych Szkół Powszechnych" zwalnia się z dniem 1 stycznia 1939 roku od podatku od lokali, przypadającego od lokali lub ich części, zajmowanych przez Stowarzyszenie w celu prowadzenia działalności, określonej w statucie.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Sławoj Składkowski.*
Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 7 czerwca 1939 r. Nr 129, poz. 304).

365

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 6 czerwca 1939 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o odstąpieniu gminie m. Kielc gruntu państwowego na ogólne potrzeby gminy i na cele budowlano-mieszkaniowe.

Na podstawie art. 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 10, poz. 107) zarządzam co następuje:

§ 1.

Odstępuje się gminie m. Kielc grunt państwowy o powierzchni 12.986 m^2, położony w Kielcach przy Al. Karczówkowskiej i oznaczony Nr hip. 1173.

§ 2.

Część gruntu wymienionego w § 1 o powierzchni 3.080 m^2, przeznaczoną według planu zabudowania części miasta zatwierdzonego przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych dnia 28 czerwca 1933 r. na ogólne potrzeby gminy, odstępuje się bezpłatnie.

Pozostałą część gruntu, wymienionego w § 1 o powierzchni 9.906 m^2, przeznaczoną według tegoż planu zabudowania pod zabudowę domami mieszkalnymi, odstępuje się za cenę sprzedażną

14.859 zł, płatną przy zawarciu umowy kupna-sprzedaży.

§ 3.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 13 czerwca 1939 r. Nr 133, poz. 314).

366

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 6 czerwca 1939 r.

o zmianie czasu urzędowania urzędów celnych.

Na podstawie art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. Dla Oddziału Urzędu Celnego w Wilnie — Wilno - lotnisko w okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Warszawie ustala się godziny urzędowe — codziennie z wyjątkiem niedziel od godz. 10.30 do 11.20 i od godz. 13 do 14.

Ponadto przewiduje się odprawy w przypadkach lotów nadzwyczajnych.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie ulega odpowiedniej częściowej zmianie załącznik do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 27 listopada 1934 r. (Monitor Polski Nr 278, poz. 385—przedruk w Dz. Urz. Min. Sk. Nr 34, poz. 453) w poz. 23 wykazu urzędów celnych w okręgu Dyrekcji Ceł w Warszawie, zmienionej częściowo zarządzeniem Ministra Skarbu z dnia 28 września 1938 r. (Monitor Polski Nr 234, poz. 514 — przedruk w Dz. Urz. Min. Sk. Nr 28, poz. 668).

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 13 czerwca 1939 r. Nr 133, poz. 315).

367

ZARZĄDZENIE
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 6 czerwca 1939 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o noszeniu i używaniu broni palnej przez wartowników przedsiębiorstw państwowych „Państwowy Monopol Spirytusowy" i „Polski Monopol Solny".

Na podstawie art. 22 ust. 5 prawa o broni, amunicji i materiałach wybuchowych z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 807) zarządza się co następuje:

§ 1.

Pracownicy przedsiębiorstw państwowych „Państwowy Monopol Spirytusowy" i „Polski Monopol Solny", których zadaniem jest ochrona mienia tych przedsiębiorstw, tj. wartownicy i portierzy, w dalszym ciągu zwani wartownikami, mogą być uzbrojeni w krótką lub długą broń palną.

§ 2.

Wartownicy mogą nosić krótką lub długą broń palną jedynie w czasie pełnienia obowiązków służbowych.

W czasie noszenia broni wartownicy obowiązani są posiadać przy sobie pozwolenie na broń, wydane dla pracownika przedsiębiorstw państwowych „Państwowy Monopol Spirytusowy" lub „Polski Monopol Solny".

W razie pełnienia służby na zewnątrz zabudowań, wartownicy winni nosić na lewym ramieniu opaskę z napisem „Wartownik P. M. S.".

§ 3.

Broń palną, naboje i pozwolenia na tę broń przechowują dyrektorzy (kierownicy) zakładów przedsiębiorstw państwowych „Państwowy Monopol Spirytusowy" lub „Polski Monopol Solny", bądź upoważnieni przez nich pracownicy — w lokalu zakładu pod zamknięciem i ponoszą odpowiedzialność w wypadku zagubienia albo dostania się tych przedmiotów do rąk osób niepowołanych.

§ 4.

Dyrektorzy (kierownicy) zakładów przedsiębiorstw państwowych „Państwowy Monopol Spirytusowy" i „Polski Monopol Solny" lub upoważnieni przez nich pracownicy obowiązani są założyć i prowadzić księgę ewidencyjną, w której dla każdego wartownika, upoważnionego do noszenia broni palnej, należy odnotować numer broni i pozwolenie na tę broń, przydzielonych wartownikowi, oraz każdorazowo ilość wydanych i zwróconych nabojów, datę i godzinę wydania oraz zwrotu broni palnej i nabojów.

§ 5.

Broń, naboje oraz pozwolenie na tę broń otrzymują wartownicy za pokwitowaniem w księdze ewidencyjnej (§ 4) bezpośrednio przed rozpoczęciem służby. Po ukończeniu służby broń, naboje i pozwolenie powinny być niezwłocznie zwrócone.

§ 6.

Wartownicy obowiązani są w chwili otrzymania broni palnej naładować ją i zabezpieczyć, a przy oddawaniu rozładować. Czynności te winny być wykonane z zachowaniem należytej ostrożności.

§ 7.

Postanowienia §§-ów 1 — 6 niniejszego zarządzenia nie mają zastosowania do broni, stanowiącej własność prywatną wartowników.

§ 8.

Wartownicy uprawnieni są do użycia broni w celu odparcia rzeczywistego napadu lub zamachu, zagrażającego bezpośrednio ich życiu, życiu osób trzecich, albo powierzonemu wartownikowi mieniu przedsiębiorstw państwowych „Państwowy Monopol Spirytusowy" lub „Polski Monopol Solny", jeżeli odparcie takiego napadu lub zamachu innymi środkami jest niemożliwe, a zwłoka grozi niebezpieczeństwem.

Użycie broni dopuszczalne jest tylko wówczas, gdy nie grozi ono bezpośrednim niebezpieczeństwem życia osób postronnych.

§ 9.

Użycie broni może nastąpić tylko po przynajmniej jednorazowym ostrzeżeniu.

Jeżeli ze względu na okoliczności danego przypadku ostrzeżenie ustne jest niemożliwe, użycie broni może nastąpić po jednorazowym wystrzale ostrzegawczym w powietrze.

Bez ostrzeżenia wolno używać broni tylko wówczas, gdy wszelka zwłoka grozi bezpośrednim niebezpieczeństwem życiu pracownika lub osób trzecich, albo narażałaby „Państwowy Monopol Spirytusowy" lub „Polski Monopol Solny" na bezwzględną utratę mienia.

§ 10.

W razie konieczności użycia broni, o ile to jest możliwe, należy starać się jedynie unieszkodliwić napastnika na tyle, ile tego wymagają okoliczności przypadku, a w razie zranienia napastnika zaopiekować się w miarę możności jego osobą.

§ 11.

Wartownik, który użył broni, winien o tym zawiadomić swego przełożonego najpóźniej po zejściu z posterunku. Ten ostatni winien w każdym przypadku użycia broni przeprowadzić dochodzenia, czy użycie broni było zgodne z niniejszym zarządzeniem oraz instrukcją szczegółową, wydaną w wykonaniu niniejszego zarządzenia.

Jeżeli użycie broni pociągnęło za sobą uszkodzenie ciała lub śmierć, przełożony wartownika winien o tym zawiadomić bezzwłocznie właściwy terytorialnie organ Policji Państwowej oraz wydać stosowne zlecenia dla udzielenia pomocy rannemu.

§ 12.

Obowiązki i prawa wartowników oraz ich przełożonych tudzież sposób wykonywania kontroli nad nimi w zakresie unormowanym przez niniejsze zarządzenie określi szczegółowo instrukcja, wydana przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Sławoj Składkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 14 czerwca 1939 r. Nr 134, poz. 316).

368

POSTANOWIENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 maja 1939 r.

w sprawie ulg dla firmy „Wudeta" Małopolskie Zakłady Gumowe w Krośnie wł. Wurzel i Daar.

W myśl art. 6 ust. (2) ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. o ulgach inwestycyjnych (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 224) stwierdzam na wniosek Ministra Przemysłu i Handlu, przedstawiony w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych, że firmie „Wudeta" Małopolskie Zakłady Gumowe w Krośnie wł. Wurzel i Daar służy prawo do ulg przewidzianych w art. 4 ust. (1) powołanej ustawy w odniesieniu do nakładów związanych z założeniem wytwórni mechanicznej obuwia typu wojskowego w Krośnie i objętych zobowiązaniem złożonym zgodnie z art. 1 ust. (2) tejże ustawy.

Prawo do powyższych ulg służy pod warunkiem, że firma w wymienionej wytwórni będzie produkowała wyłącznie obuwie typu wojskowego.

Za Ministra Skarbu:

(—) *K. Morawski.*
Podsekretarz Stanu.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 12 czerwca 1939 r. Nr 132, poz. 310).

369

POSTANOWIENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 maja 1939 r.

w sprawie ulg dla firmy „Leo", Fabryka Obuwia S. A. w Bydgoszczy.

W myśl art. 6 ust. (2) ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. o ulgach inwestycyjnych (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 224) stwierdzam na wniosek Ministra Przemysłu i Handlu, przedstawiony w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych, że firmie „Leo", Fabryka Obuwia S. A. z siedzibą w Bydgoszczy służy prawo do ulg przewidzianych w art 4 ust. (1) powołanej ustawy w odniesieniu do nakładów, związanych z założeniem wytwórni mechanicznej obuwia typu wojskowego w Mielcu i objętych zobowiązaniem złożonym zgodnie z art. 1 ust. (2) tejże ustawy.

Prawo do powyższych ulg służy pod warunkiem, że firma w wymienionej wytwórni będzie produkowała wyłącznie obuwie typu wojskowego.

Za Ministra Skarbu:
(—) *K. Morawski*
Podsekretarz Stanu.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 12 czerwca 1939 r. Nr 132, poz. 311).

370

OBWIESZCZENIE MINISTRA SPRAW ZAGRANICZNYCH

z dnia 6 kwietnia 1939 r.

o sprostowaniu błędu w tekście oświadczenia rządowego z dnia 13 marca 1939 r. w sprawie ratyfikacji i wymiany dokumentów ratyfikacyjnych protokołu taryfowego między Polską a Estonią, podpisanego w Warszawie dnia 19 lutego 1938 r.

Na podstawie art. 5 ust. (1) pkt 4) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 września 1935 r. o wydawaniu Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr 68, poz. 423) prostuje się błąd w tekście oświadczenia rządowego z dnia 13 marca 1939 r. w sprawie ratyfikacji i wymiany dokumentów ratyfikacyjnych protokołu taryfowego między Polską a Estonią, podpisanego w Warszawie dnia 19 lutego 1938 r. (Dz. U. R. P. z 1939 r. Nr 22, poz. 141), a mianowicie w ostatnim wierszu pierwszego ustępu tego oświadczenia zamiast „1938 r." powinno być „1939 r.".

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 czerwca 1939 r. Nr 52, poz. 334).

371

OBWIESZCZENIE MINISTRA SPRAW ZAGRANICZNYCH

z dnia 6 kwietnia 1939 r.

o sprostowaniu błędu w tekście oświadczenia rządowego z dnia 13 marca 1939 r. w sprawie ratyfikacji i wymiany dokumentów ratyfikacyjnych protokołu dodatkowego z dnia 22 kwietnia 1938 r. do protokołu taryfowego między Polską a Estonią, podpisanego w Warszawie dnia 19 lutego 1938 r.

Na podstawie art. 5 ust. (1) pkt 4) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 września 1935 r. o wydawaniu Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr 68, poz. 423) prostuje się błąd w tekście oświadczenia rządowego z dnia 13 marca 1939 r. w sprawie ratyfikacji i wymiany dokumentów ratyfikacyjnych protokołu dodatkowego z dnia 22 kwietnia 1938 r. do protokołu taryfowego między Polską a Estonią, podpisanego w Warszawie dnia 19 lutego 1938 r. (Dz. U. R. P. z 1939 r. Nr 22, poz. 140), a mianowicie w ostatnim wierszu pierwszego ustępu tego oświadczenia zamiast „1938 r." powinno być „1939 r.".

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 czerwca 1939 r. Nr 52, poz. 335).

372

OBWIESZCZENIE MINISTRA SPRAW ZAGRANICZNYCH

z dnia 16 maja 1939 r.

o sprostowaniu błędu w tekście protokołu końcowego do układu handlowego z dnia 22 grudnia 1938 r. między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Litewską.

Na podstawie art. 5 ust. (1) pkt 3 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 września 1935 r. o wydawaniu Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr 68, poz. 423) prostuje się błąd w przekładzie polskim protokołu końcowego do układu handlowego między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Litewską, podpisanego w Kownie dnia 22 grudnia 1938 r. (Dz. U. R. P. z 1939 r. Nr 5, poz. 26), a mianowicie na stronie 42 w wierszu 6 od dołu ostatnio wymienionego numeru Dziennika Ustaw R. P. zamiast daty: „1931 r." powinno być: „1921 r.".

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 czerwca 1939 r. Nr 52, poz. 336).

373

OKÓLNIK C. 199 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 10 czerwca 1939 r.

L. D. IV. 6365/3/39

w sprawie przekazywania zrewidowanych towarów zagranicznych do innego urzędu celnego celem uiszczenia należności celnych i innych.

Do
dyrekcyj ceł, urzędów celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Do § 208 ust. 1 przepisów wykonawczych do prawa celnego.

W myśl § 208 ust. 1 przepisów wykonawczych do prawa celnego towary zagraniczne zrewidowane mogą być przekazane do innego urzędu celnego celem uiszczenia należności celnych i innych.

Na tle stosowania tego przepisu powstały w niektórych urzędach celnych wątpliwości, czy może być przekazana do innego urzędu celnego celem uiszczenia należności celnych i innych wyłącznie całość towaru zrewidowanego według danego zgłoszenia celnego, czy też może być przekazana również część tego towaru.

W związku z tym Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, iż w trybie § 208 ust. 1 przepisów wykonawczych do prawa celnego przekazaniu powinna podlegać w zasadzie tylko całość towaru zrewidowanego według danego zgłoszenia celnego, zwłaszcza, że strona w myśl § 36 ust. 4 przepisów wykonawczych do prawa celnego ma możność, stosownie do potrzeby, rozdzielenia towarów wymienionych w jednym dokumencie przewozowym na kilka zgłoszeń celnych. Przekazanie części towaru zrewidowanego według danego zgłoszenia celnego powinno być zatem ograniczone tylko do przypadków wyjątkowych i zasługujących na szczególne uwzględnienie, przy czym przy tego rodzaju przekazywaniu powinien być zachowany następujący tryb postępowania:

1) na część towaru, przekazywanego do innego urzędu celnego celem uiszczenia należności celnych i innych, urząd celny nadawczy wypisuje pokwitowanie częściowego uiszczenia należności celnych według wzoru Nr 8 do § 51 ust. 3 przepisów wykonawczych do prawa celnego;

2) na odwrotnej stronie wszystkich egzemplarzy wypisanego pokwitowania (pkt. 1) urząd celny nadawczy umieszcza dodatkowo następujące dane:
a) kraj pochodzenia towaru,
b) kraj, z którego towar wysłano bezpośrednio do polskiego obszaru celnego,
c) rodzaj przewozu (drogą lądową; drogą powietrzną; drogą morską z zagr. portu nadania . . . ., bez przeładunku, z przeładunkiem w porcie . . . .)
d) datę dostarczenia towaru do granicznego urzędu celnego,
e) datę złożenia przez stronę zgłoszenia celnego,
f) datę ustalenia wyniku rewizji,
g) wyszczególnienie dołączonych do zgłoszenia celnego dokumentów,
h) wyszczególnienie brakujących dla dokonania odprawy dokumentów;

3) do egzemplarza A wypisanego pokwitowania (pkt. 1) urząd celny nadawczy dołącza potwierdzone odpisy deklaracji celnej nadawcy oraz wszystkich dokumentów dołączonych do zgłoszenia celnego; odpisy tych dokumentów powinny być sporządzone kosztem i staraniem strony; przy potwierdzaniu zgodności odpisów urząd celny uskutecznia na nich adnotację, stwierdzającą do jakiej ilości towaru mogą być zastosowane;

4) dalszy tryb postępowania urząd celny nadawczy stosuje według przepisu § 34 ust. 1 instrukcji manipulacyjnej z tą różnicą, iż w listach przekazowych w egzemplarzach „A" i „B" oznacza się numer pokwitowania częściowego uiszczenia należności celnych zamiast numeru zgłoszenia celnego, poczem do egzemplarza „B" listu przekazowego dołącza się egzemplarz A (z odpisami dokumentów) i B pokwitowania częściowego uiszczenia należności celnych zamiast I i II egzemplarza zgłoszenia celnego.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

374

OKÓLNIK C. 200 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 10 czerwca 1939 r.

L. D. IV. 14025/3/39.

w sprawie stosowania cła konwencyjnego do estrów (z poz. 356 t. c.) pochodzących z Belgii.

Do
dyrekcyj ceł, urzędów celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, iż ustanowiona przez umowę handlową polsko-brytyjską z dnia 27 lutego 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 59/1935 poz. 380, przedruk w Dz. Urz. Min. Sk. Nr 23/1935 poz. 520) stawka celna konwencyjna w wysokości 75 zł od 100 kg na wymienione w liście pierwszej, załączonej do tej umowy, estry z poz. 356 taryfy celnej przywozowej, może być stosowana do takich samych estrów pochodzących z Belgii.

Faktura, o której mowa w Uwadze do poz. 356 t. c. w tekście umowy polsko-brytyjskiej z dnia 27 lutego 1935 r., powinna być przy przywozie estrów pochodzących z Belgii zaświadczona przez „Fédération des Industries Chimiques de Belgique" (Federację Przemysłów Chemicznych Belgii) w Brukseli, 132a Boulevard Maurice Lemonnier.

Właściwymi do dokonywania odprawy celnej estrów pochodzących z Belgii, z zastosowaniem wspomnianej stawki celnej konwencyjnej, są te same Urzędy Celne, które zostały wymienione w umowie handlowej polsko-brytyjskiej z dnia 27 lutego 1935 r., jako wyznaczone do dokonywania odprawy celnej estrów z poz. 356 t. c. pochodzenia brytyjskiego.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

375

OKÓLNIK C. 204 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 czerwca 1939 r.

L. D. IV. 15318/1/39

o postępowaniu z dowodami kasowymi na wpłaty w sprawach karnych skarbowych.

Do
Dyrekcji Ceł we Lwowie, Mysłowicach, Poznaniu i Warszawie oraz podległych im urzędów celnych.

Wobec niejednolitego postępowania urzędów celnych przy zawiadamianiu działów karnych o wpłatach w sprawach karnych skarbowych, Ministerstwo Skarbu zarządza co następuje:

Wszystkie dowody wpłat w sprawach karnych skarbowych, zarachowanych do sum depozytowych (§ 11 przep. rach.-kas. dla u. c.) lub do sum budżetowych, po zapisaniu ich do wykazu szczegółowego, działy rachunkowo-kasowe przekazują codziennie działom karnym w trybie § 63 pkt. 3 przep. rach.-kas. dla urzędów celnych.

Na każdy rodzaj tych sum należy prowadzić oddzielne wykazy szczegółowe.

Dział karny w celu ułatwienia kontroli obowiązany jest, oprócz stwierdzenia na wykazie odbioru i zgodności dowodów z wykazem szczegółowym, wskazać również pozycję rejestru karnego, której dotyczy otrzymany dowód.

Zarządzenie z dnia 24 maja 1938 r. Nr D. IV.11632/1/38 w sprawie przekazywania dowodów wpływów z kar i konfiskat działom karnym uchyla się.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Maksymowicz,*

376

OKÓLNIK C. 202 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 13 czerwca 1939 r.

L. D. IV. 16590/3/39.

w sprawie sprzedaży w drodze przetargu towarów podlegających zwolnieniu od zakazu przywozu na podstawie § 27 ust. 1 przepisów wykonawczych do prawa celnego.

Do
dyrekcyj ceł, urzędów celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu i Handlu zarządza, aby sprzedaż w drodze przetargu, z powodu nieuiszczenia należności celnych w przepisanym terminie, towarów, które zostały zwolnione lub

mogłyby być zwolnione od zakazu przywozu na podstawie § 27 ust. 1 przepisów wykonawczych do prawa celnego, była dokonywana bez warunku przedstawienia pozwolenia na prawo przywozu lub wywiezienia towaru za granicę.

Jednocześnie Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, iż używane rowery, gramofony i radioaparaty, zdeponowane w pojedyńczych sztukach w ruchu podróżnych w trybie przewidzianym w § 22 ust. 10 przepisów wykonawczych do prawa celnego, a nie podjęte w wyznaczonym terminie, mogą być sprzedawane w drodze przetargu również bez warunku dostarczenia pozwolenia przywozu lub wywiezienia za granicę, a to stosownie do § 217 ust. 4 przepisów wykonawczych do prawa celnego.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

377

OKÓLNIK C. 201 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 13 czerwca 1939 r.

L. D. IV. 10847/3/39

w sprawie wydawania odpisów kwitów celnych.

Do
dyrekcyj ceł, urzędów celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu zarządza, ażeby przy wydawaniu odpisów kwitów celnych w trybie przewidzianym w § 52 przepisów wykonawczych do prawa celnego — urzędy celne zamieszczały na pierwszej stronicy odpisu u góry pod wzmianką:

„Odpis. Jako dowód celny nie służy"
również adnotację

„Nie służy do celów dewizowych".

Adnotację taką należy wypisywać wyraźnie czerwonym atramentem lub oznaczać stemplem.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

378

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 czerwca 1939 r.

L. D. V.6057/1/39

w sprawie odpowiedzialności za podatek od lokali, którego termin płatności przypadał w czasie do dnia 1.X. 1934 r.

Do
izb skarbowych oraz urzędów skarbowych.

W związku z wątpliwościami w sprawie odpowiedzialności za podatek od lokali, którego termin płatności przypadał w okresie przed wejściem w życie Ordynacji Podatkowej, tj. przed dniem 1 października 1934 r., Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że pod pojęciem osoby zajmującej lokal, a zatem obowiązanej do zapłaty podatku od lokali (art. 1 ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o podatku od lokali — Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 550 oraz § 1 rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy — Dz. U. R. P. z r. 1927 Nr 12, poz. 95) — rozumieć należy tylko osoby fizyczne i prawne, posiadające samoistny tytuł prawny do zajmowania lokalu (np. lokatorzy z umów najmu, właściciele, użytkownicy lokalu itp.). Natomiast osoby, nie posiadające samoistnego tytułu prawnego do zajmowania opodatkowanego lokalu (np. członkowie rodziny lokatora głównego, sublokatorzy) nie są w myśl ustawy obowiązane do zapłaty podatku i również nie odpowiadają za podatek od lokali, mimo że w danym okresie z lokalu faktycznie korzystały.

Odpowiedzialność osób trzecich za podatek od lokali, płatny po 1 października 1934 r., uregulowana została przepisami Ordynacji Podatkowej.

W związku z powyższym uchyla się okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 31 października 1927 r. L. D. V. 99/3, zamieszczony na stronie 345 Zbioru Okólników z r. 1933.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

KOMUNIKATY MINISTERSTWA SKARBU:

Komunikat

o unieważnieniu zaginionej pieczęci urzędowej.

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że została unieważniona urzędowa pieczęć do laku z napisem: „Ochrona Skarbowa 15", zaginiona na terenie Izby Skarbowej Grodzkiej w Warszawie.

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

z dnia 16 czerwca 1939 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż	Kupno
		Złotych	
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	90,30	90,77
Dinary jugosłow. . . .	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn. .	1 Dol.	$5,30^{1}/_{8}$	5,33
Dolary kanadyjskie . . .	1 Dol.	5,29	$5,31^{1}/_{2}$
Floreny holenderskie . .	100 Fl.	281,30	283,02
Franki francuskie . . .	100 Fr.	14,05	14,15
Franki szwajcarskie	100 Fr.	119,50	120,30
Funty angielskie	1 Ł.	24,83	24,99
Funty palestyńskie . . .	1 Ł.	—	—
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie . . .	100 Gld.	99,75	100,25
Kor. cz.-sł. odc. do 100 kor.	100 K.	—	—
Korony duńskie	100 K.	110,80	111,58
Korony estońskie . . .	100 K.	—	—
Korony norweskie . . .	100 K.	124,65	125,57
Korony szwedzkie . . .	100 K.	127,80	128,72
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie . . .	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	18,00	18,60
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	10,75	11,01
Marki niemieckie . . .	100 Mk.	—	—
Pengö węgierskie . . .	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie . . .	100 Pes.	—	—

WALUTY	Za	Tranzakcje	Sprzedaż	Kupno
		Złotych		
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam . . .	100 Fl.	282,30	281,58	283,02
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	212,01	213,07
Bruksela	100 Blg.	90,55	90,33	90,77
Budapeszt	100 Png	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	—	99,75	100 25
Helsinki	100 Mk.	—	10,95	11,01
Konstantynopol . .	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga . . .	100 K	—	111,02	111,58
Kowno	100 Lit.	—	—	—
Londyn	1 Ł.	24,92	24,85	24,99
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Mediolan	100 Lir.	—	27,90	28,04
Montreal	1 Dol.	$5,31^{3}/_{8}$	$5,30^{1}/_{8}$	$5,32^{5}/_{8}$
Nowy Jork . . .	1 Dol.	—	$5,30^{5}/_{8}$	$5,33^{1}/_{8}$
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	$5,32^{1}/_{8}$	$5.30^{7}/_{8}$	$5.33^{8}/_{8}$
Oslo	100 K.	125,25	124,93	125,57
Paryż	100 Fr.	14,11	14,07	14,15
Praga	100 K.	—	—	—
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofia	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 K.	128,40	128,08	128,72
Tallin	100 K.	—	—	—
Tel-Aviv	1 Ł.	—	—	—
Zurych	100 Fr.	120,00	119,70	120,30
c) MONETY:				
2. Srebro:				
Marki niemieckie	100 Mk.	—	83,50	86,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł.